

„Tudom, mit játszom el, amikor a színpadon meghalok”

2015. 08. 07. | 7óra7

► Éneklő nép a chilei?

Egyáltalán nem, én e tekintetben már gyerekként is kilógtam a sorból. Három-négyévesen sétáltam anyukámmal az utcán, és egyszer csak kiszakítottam a kezem az övéből, kirohantam egy tér közepére, és énekelni kezdtem. Akkoriban ő vitt el egy gyerektévéprogramba szerepelni, ahol, miután ügyesnek találtak, egy nagydoboz bonbont kaptam. Bevésődött a fejembe, hogy ha énekelek, ami nekem örömet okoz, még csokit is kapok érte. A mai napig szeretem a csokoládét, most éppen egy Balaton szeletet készítettem ki magamnak „jutalmul” ide, a tükör elé.

► A mesterei közül ki a legemlékezetesebb az Ön számára?

Mindegyikükre nagy szeretettel emlékszem, mert kivétel nélkül valami különleges dologgal járultak hozzá, hogy az énekhangom fejlődjön. De a felfedezésem történetét mindig szívesen idézem fel. Ez 2001-ben, huszonhárom éves koromban történt. Addig az összes, más munkákkal keresett pénzemet arra költöttem, hogy a legjobb stúdiókban dalokat énekeltem föl, aztán a felvételeket bevittem a rádióba. Nagyon népszerűek voltak a számaim, de semmi pénzem nem maradt. Előfordult, hogy megkértem a buszvezetőt, vigyen el háromszáz helyett száz pesóért, mert csak annyi volt a zsebemben. Megtette, és amint elhelyezkedtem az ülésben, a sofőr rádiójában felcsendült az egyik dalom. Egy napon megkeresett a Sony Music producere, Tito Kuna. Behívott magához. Leült a zongorához, és

kért, hogy adjam meg a kulcsot. Nem tudtam, mit akar a kulcsommal. „A zenei kulcsot”, magyarázta, de én továbbra sem értettem, mit szeretne, mert fogalmam sem volt, hogy létezik violín- meg basszuskulcs, vagyis G- meg F-kulcs, és hogy vannak hangnemek, mint a dúr vagy a moll. Elámult, hogy ennek az alapvető zenei tudásnak a hiányában születtek a dalaim.

De megállapította, hogy tenor vagyok, és azt mondta, három hónap alatt megtanít nekem két áriát, nem másból, mint a Toscából. Mivel sikerült neki, a Tosca számomra a legkedvesebb opera. Aztán a konzervatóriumban persze gyorsan pótoltam az elméleti hiányosságaimat

► *Nagyon sötét, a szokásosnál is tragikusabb Puccini Toscája. Mekkora átélést követel az énekestől egy-egy szerep, megviseli-e a lelkét az operairodalomban oly gyakori tragikus halál?*

Történt velem valami tizenegy évvel ezelőtt, ami sokat segített e téren. Luciano Pavarotti feleségének, Nicoletta Mantovaninak a nagybátyja, Giorgio Mantovani elhívott a családdal egy modenai uszodába, ahol a medencében görcsöt kapott a lábam, és meghaltam. A klinikai halál állapotába kerültem. Egy ideig próbáltam a víz felszínére emelkedni, de addig sem tudtam fennmaradni, amíg segítségért kiálthattam volna. Ahogy mind mélyebbre süllyedtem, egyre messzebről láttam a fönt labdázó gyerekeket. A szervezetem levegőt akart, ösztönösen szippantottam volna belőle, de csak víz jött, tele lett vele az orrom, a torkom, a tüdőm. Aztán minden elsötétült, egy pontba sűrűsödött, mint amikor hirtelen kikapcsoljuk a tévét. Amikor élesztgettek, semminek sem volt színe, nem emlékeztem egyetlen nyelvre, de még a saját nevemre sem, csak azt tudtam, hogy létezem. Aki megtapasztalta és aztán túlélte, soha nem felejt el a halál pillanatát. Senkinek sem kívánom ezt, de az én személyes életemre és a művészetemre mégis pozitív hatása volt. Tudom, mit játszom el, amikor a színpadon meghalok. Magánemberként pedig a legkisebb dolognak, még a levegővételnél is tudok örülni. Hát még most, hogy két hete apa lettem!

► *A nagy klasszikus tenorszerepek mind megtalálhatók a repertoárjában. Van olyan opera, amelyet még hiányol közülük?*

Álmaim között szerepel az *André Chénier*, Umberto Giordano operája. Ebben a XVII. századi francia költő élete alapján írott gyönyörű műben a nagy karakterek mellett a patriotizmus is jelen van.

► *Ha már a patriotizmusnál tartunk: a honlapjára feltette Pablo Neruda ódáját, amelyet az Ön szülővárosához, Valparaisóhoz írt. Többek között az is szerepel benne, hogy ez a chilei kikötőváros még a halottakat is feltámasztja. Egyetért költőhönfitársával?*

Csodálatos és bohém város Valparaiso, a palota mellett kis viskó omladozik, a város legrégebbi negyedében élénk színekben virítanak a házak, máshol művészi graffitik díszítik a falakat. Olyan a település, mint egy óriási amfiteátrum: 42 hegy veszi körül, azokra kúsznak fel az épületek. Gyerekkoromban mindegyik hegyen volt egy barátom, úgyhogy minden zugát ismerem Valparaisónak. Ma is, bár Németországban élek a feleségemmel, amikor csak tehetem, hazlátogatok Chilébe.